

«Παρεμβαίνοντες...»

Πώς να μιλήσω στα παιδιά για την τραγωδία των προσφύγων;

Τὰ τελευταία χρόνια κυριαρχεί ένας προστατευτισμός από την πλευρά των γονιών, που στερεί από τὰ παιδιά τὴν θεώρησή τους για τὴν ζωή.

Φοβόμαστε μήπως στενοχωρηθοῦν τὰ παιδιά καὶ αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιβάλλουμε ἓνα εἶδος ἐμπάργκο στα δυσάρεστα γεγονότα.

Ὅμως, μιλώντας στα παιδιά για τοὺς πρόσφυγες, δείχνοντάς τους ζωγραφιές τῶν παιδιῶν τοῦ πολέμου, λέγοντάς τους τίς

ἱστορίες τους, τοὺς μιλάμε για τὸν παραλογισμό τῶν συγκρούσεων, για τὸν ἀβάσταχτο πόνο τοῦ ξεριζωμοῦ, για τὸν φόβο τοῦ μέλλοντος, για τὸ τελεσίδικο τῆς ἀπώλειας, για τὴν συμπόνια, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀλληλεγγύη, για τίς δεύτερες ἐυκαιρίες, για τὴν ση-

Προσφυγόπουλο προσπαθεῖ νὰ ζεσταθεῖ σὲ ἀντίσκηνο, στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

μασία ὅσων θεωροῦμε αὐτονόητα δικαιώματα: τροφή, παιχνίδια, ροῦχα, ἐκπαίδευση, σπίτι, ἀσφάλεια...

Ὅταν μάλιστα τοὺς μιλάμε μετὰ τὴν φωνὴ τῶν ἡρώων ἑνὸς βιβλίου, υἱοθετώντας ποιητικὴ προσέγγιση, δίνοντάς τους πληροφορίες, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾶμε παράλληλα τὸ βάρος τῆς πραγματικότητας, μπορεῖ νὰ μὴν ἐξορκίζουμε τὸ ἀδιανόητο, ἀλλὰ καταφέρνουμε νὰ ἡμερέψουμε τὸν θυμὸ πὺ προκαλεῖ σὲ ὅλους μας ὁ θάνατος.

Κι ἔτσι καταφέρνουμε νὰ ζήσουμε ὅλοι μαζί, καὶ ὄχι ὅλοι μαζί μόνοι...

Γιατί, δυστυχῶς, καὶ στὴν ζωή, ὅπως καὶ στα παραμύθια, υπάρχουν ἥρωες πὺ δὲν ζοῦν καλά...

7.2.2016 ἐκ. ἡμ.,
† Μνήμη Ἁγίου Παρθενίου,
Ἐπισκόπου Λαμψάνου

Για τὴν ἀντιγραφή:
† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς